

Het zesluik **Concerning Plants** (2021) van Ruby Swinney, 195 x285x5 cm.
Foto Hayden Phipps

Ruby Swinney: The Distance between us. T/m 5 juni. Galerie Akinci,
Amsterdam. Inl: akinci.nl

Ruby Swinney schildert virtuoos

Het buitengewone aan de schilderijen van de Zuid-Afrikaanse kunstenaar Ruby Swinney (1992) is niet dat ze beeldschoon zijn, niet dat ze virtuoos zijn geschilderd of in zulke vreemd verschietende, monochrome kleuren zijn opgezet. Het buitengewone is dat ze er zijn, en tegelijkertijd niet zijn. Dat komt omdat al Swinney's werk gaat over de onmogelijkheid van contact maken, van elkaar echt – op een metafysische, tijdloze manier – zien en ervaren.

Swinney heeft nu voor het eerst een solotentoonstelling buiten Afrika, bij de Amsterdamse galerie Akinci. De onmogelijkheid van contact maken toont ze daar ze in 14 schilderijen, gemaakt in 2020 en 2021. Sommige doen denken aan altaarstukken. Het donkerpaarse *Concerning Plants* – een bijna sacrale reflectie op mensen die opgaan in een plantenjungle – is zelfs een drie meter

breed zesluik. Swinney schildert over lichamen die verdwijnen in iets dat eruit ziet als wereld: een waterval, twee uit elkaar lopende vlonderpaden tussen de mangrovebossen, een kromgebogen oud koppel dat een trap moet beklimmen naar een modernistische paalwoning boven weelderig groen, een blauwe boomgaard, een lila strandgezicht met een in de nevel oplossend Rijksdaggebouw op de achtergrond.

Swinney brengt de olieverf in talloze lagen aan op glanzend zijde. Dat geeft het effect alsof de schilderijen zijn overgoten met een transparant laagje was. Haar werkwijze, zo zegt ze zelf, is die van een graficus. Die werkt namelijk met negatieve ruimte, met weglaten, niet benoemen – en daardoor juist wel. Swinney schildert, maar haalt vervolgens delen van de voorstelling weg met wattenstaafjes. Het wit van het zijde piept tevoorschijn en zorgt voor tegenlicht – de flits van een camera, zonlicht dat weerkaatst op water. En door dat oogverblindende licht op zorgvuldig geselecteerde delen van het schilderij lossen figuren op, krijgen een surrealistisch voorkomen, maar vooral: ze zijn nooit echt te vatten.

Lucette ter Borg